

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/129/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201234
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201234.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: NIKA, spol. s r.o., so sídlom Ružová dolina 6, Bratislava, IČO: 30 228 557, zastúpený advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Advokátska kancelária so sídlom Horná 27, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/226/6242-52886/2011/990600-r zo dňa 06.05.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 128/2011-154 zo dňa 10.06.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 128/2011-154 zo dňa 10. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S 128/2011-154 zo dňa 10. júna 2014 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného č. I/226/6242-52886/2011/990600-r zo dňa 6. mája 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer, Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/52424/10/Sek zo dňa 16.12.2010, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane v sume 113.694,64 Eur za zdaňovacie obdobie júl 2008, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v súlade so zákonom, a preto žalobné dôvody žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 15 ods. 10, 13 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a sústave územných finančných orgánov v znení

neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní), a súčasne v intenciách § 43 ods. 1, 5 v spojení s § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z. z. alebo zákon o DPH), ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie súdu o žalobách podaných proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil: Daňový úrad Považská Bystrica vykonal u platiteľa dane z pridanej hodnoty Nika, spol. s r.o., Nová 135, Považská Bystrica - žalobcu, daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 670/320/41647/2010/Va zo dňa 22.9.2010 a dodatok k protokolu zo dňa 30.11.2010. Protokol vrátane jeho dodatku bol so splnomocneným zástupcom platiteľa dane z pridanej hodnoty prerokovaný a doručený dňa 14.12.2010. Na základe výsledkov zistených vykonanou daňovou kontrolou daňový úrad vyrubil platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel dane za zdaňovacie obdobie júl 2008 v sume 3.425.165,- Sk dodatočným platobným výmerom, nakoľko sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v dodatočnom daňovom priznaní podanom dňa 25.11.2008. Daňovou kontrolou správca dane zistil, že platiteľ porušil § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z, keď si neoprávnene uplatnil odpočítanie dane z dodávateľských faktúr č. FV08/028, č. FV08/030, č. FV08/032-FV08/035 spolu vo výške 1.792.265,- Sk za dodávku tovaru od dodávateľa Bundáš, s.r.o., Súvoz 1, Trenčín, nakoľko nebolo preukázané, že mu uvedený tovar táto spoločnosť dodala. Platiteľ zároveň porušil § 19 ods. 1 zákona o DPH tým, že neodviedol DPH vo výške 1.632.900,- Sk z odberateľských faktúr č. 809730, č. 809852, 810206, 810603, 810604, 810606 a 810817 za dodávku tovaru vystavených pre odberateľa Beimplex, s.r.o. Zlín, nakoľko v zmysle § 43 zákona o DPH nepreukázal intrakomunitárne dodanie deklarovaného tovaru z tuzemska do iného členského štátu. Na základe protokolu o daňovej kontrole vydal správca dane dodatočný platobný výmer č. 670/230/52424/10/Sek zo dňa 16.12.2010, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2008 v sume 113.694,64 Eur. O odvolaní žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu podaného dňa 18.1.2011 a doplneného dňa 12.2.2011 rozhodol žalovaný rozhodnutím č. I/226/6242-52886/201 I/990600-r zo dňa 06.5.2011, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd mal ďalej preukázané, že správne orgány (najmä správca dane) vykonali vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom preverenia, či k deklarovaným obchodom skutočne došlo. Ako svedok bol vypočutý R. L., ktorý bol v relevantnom čase konateľom spoločnosti FENIX BAU, s.r.o., ktorý poprel, že by niekedy obchodoval so žalobcom, že by vystavil predmetné faktúry, že by prijal akúkoľvek hotovosť od žalobcu a spoločnosť žalobcu ani nepozná, tiež uviedol, že v čase, keď bol konateľom spoločnosti FENIX BAU, s.r.o., táto sa zaoberala stavebnou činnosťou v Bratislave a on sa v Trenčíne nezdržiaval, ním vystavené faktúry mali inú štruktúru, podpisy nie sú jeho a pečiatka nie je totožná s tou, ktorú spoločnosť používala v roku 2008, spoločnosť nemala ani mraziarske vozidlá, Y. J. nepozná a spoločnosť predal C. V., ktorému odovzdal aj doklady spoločnosti. V súvislosti s faktúrami vystavenými pre spoločnosť BEIMPEX, s.r.o., Česká republika, správca dane v rámci medzinárodnej výmeny informácií zistil, že táto spoločnosť nepriznala vo svojom daňovom priznaní nadobudnutie tovaru z iného členského štátu od žalobcu, pričom správca dane vypočul ako svedka konateľa tejto spoločnosti - R. F., ktorý uviedol, že síce podpísal so žalobcom kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 14.5.2008, ale malo sa jednať o sortiment sušené mlieko, maslo a syry, nepamätal si, že by sa nakupoval syr eidam a kuracie prsia, podpisy na faktúrach nie sú jeho, pečiatka taktiež nepatrí jeho spoločnosti, nakoľko spoločnosť BEIMPEX, s.r.o. mala pečiatky číslované a nebolo na nich označenie Českej republiky, nevystavil a nepodpísal ani predložené výdavkové pokladničné doklady a spoločnosť zaplatila len tie faktúry, na základe ktorých tovar skutočne nakúpila. Ďalej uviedol, že nevie o tovare, ktorý je uvedený na predmetných faktúrach, pričom spoločnosť nenakupovala tovar od žalobcu v takom množstve, ako je uvedené na faktúrach, v roku 2008 išlo o tovar asi v objeme 500.000 - 600.000 Sk. K preprave tovaru uviedol, že túto vykonával p. V., ktorý disponoval s nákladným chladiarskym vozidlom a prepravné doklady potvrdzoval buď on, alebo vodič prepravnej spoločnosti. Správca dane zistil, že niektoré úhrady za spoločnosť BEIMPEX, s.r.o., boli realizované prostredníctvom hotovostného vkladu na účet žalobcu, pričom pri vklade bolo uvedené meno C. C., ktorý pri výsluchu pred správcou dane ako svedok využil svoje právo odprieť výpoveď a vo veci

nevypovedá Za účelom preverenia hodnovernosti výpovede R. F. sa správca dane pokúšal vypočítať ako svedka aj R. V., ktorý mal skutočne dodaný tovar prepravovať, ale tohto sa nepodarilo predviesť ani políciou. Z dôvodu doručenia čestných prehlásení zamestnancov žalobcu - Y. H. a p. Y. boli tieto svedkyne vypočítané, pričom p. Y. potvrdila čestné prehlásenie, v ktorom uviedla, že vystavila výdavkové pokladničné doklady, vyplatila z pokladne platby za tovar p. J. za spoločnosť BUNDÁŠ, s.r.o. a p. Y. L. za spoločnosť FENIX BAU, s.r.o.. Uviedla, že obchod prebiehal v ten istý deň, pričom najskôr zaplatil za tovar odberateľ a potom ona vyplácala dodávateľa. Y. H. uviedla, že odoberala vzorky mäsa, ktoré žalobcovi dodávala BUNDÁŠ, s.r.o. a spoločnosť FENIX BAU, s.r.o., ale nevedela povedať, či sa jednalo o chladený alebo mrazený tovar a nevedela, či sa výsledky z laboratórnych skúšok vzoriek nachádzajú k dispozícii v podobe nejakého protokolu. Konateľ žalobcu Ing. Ketesteš uviedol, že dopravu podľa dohody zabezpečil dodávateľ, nevedel uviesť, kde tovar dodávateľ nakladal, adresa vykládky bola v Kunovicích, všetky doklady preberal p. V. a úhrady zo strany odberateľa BEIMPEX, s.r.o., boli buď bezhotovostné alebo hotovostné, úhrady robil p. V. alebo ním poverený šofér. Tovar od dodávateľov prepravoval len p. F.. Správca dane vypočul ako svedka tiež Y. J., Y. T. F., T. R., vodiča F., ako aj ďalšie osoby a vykonal aj iné dôkazy za účelom čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu, na základe ktorého dospel k správne záveru, keď žalobcovi neuznal odpočítanie dane z vyššie uvedených dodávateľských faktúr od dodávateľa FENIX BAU, s.r.o. a taktiež správne vyrubil žalobcovi daň z vyššie odberateľských faktúr vystavených pre spoločnosť BEIMPEX, s.r.o..

Podľa názoru krajského súdu sa správne orgány vecou dôkladne zaoberali, pričom najmä správca vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, a nie je možné tvrdiť, že by vedenie daňového konania a spôsob vykonávania dokazovania boli v rozpore so zásadou spravodlivého procesu. Konštatoval, že správne rozhodnutia obsahujú dostatok relevantných dôvodov, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Postupom správnych orgánov taktiež nebola odňatá žalobcovi ako účastníkovi daňového konania možnosť konať pred týmito orgánmi, pričom správca dane hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane v priebehu výkonu daňovej kontroly postupoval v súlade so všeobecne záväznými predpismi v zmysle § 2 ods. 1 ZSDP. Podľa názoru krajského súdu je zřejmé, že žalobca nesplnil podmienky uvedené v § 43 ods. 1 zákona DPH, keďže nebolo preukázané, že tovar bol fyzicky prepravený do iného členského štátu, poukazom na to, že predpokladom oslobodenia od dane je, aby nadobúdateľ a dodávateľ boli podnikateľmi a vlastníctvo tovaru bolo prevedené na nadobúdateľa a tovar bol skutočne fyzicky premiestnený do iného členského štátu. Krajský súd mal za to, že v danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že fyzické dodanie - premiestnenie tovaru na územie ČR nebolo preukázané a podľa českej daňovej správy odberateľ z ČR - spoločnosť BEIMPEX, s.r.o. nadobudnutie tovaru nedeclarovala ani v podaných daňových priznaniach a súhrnných výkazoch.

Podľa názoru krajského súdu správca dane ako aj žalovaný vo veci postupovali dôsledne v súlade so zákonom a pri skúmaní podmienok pre oslobodenie od dane správne zistili skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdili, keď žalobcovi vyrubili rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie september 2008, poukazom na to, že žalobca samotnú výšku dorubenej DPH nespochybňoval, a preto sa s ňou ani krajský súd bližšie nezaoberal. Konštatoval, že keďže žalobca nepreukázal dodanie tovaru do iného členského štátu, vznikla mu daňová povinnosť dňom dodania tovaru v tuzemsku podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH. Krajský súd mal za to, že správne orgány postupovali v súlade s § 29 ods. 2, 4 a s § 2 ZSDP a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu podrobne zdokumentovaného v protokole o výsledku zistenia z daňovej kontroly a následne v dodatočnom platobnom výmere, že správca dane v priebehu výkonu daňovej kontroly postupoval v súlade s § 2, § 15 a § 16 ZSDP v nadväznosti na súčinnosť iných osôb v súlade s § 32 ods. 1 ZSDP a prijal záver v súlade so všeobecne záväznými predpismi v zmysle § 2 ods. 1 ZSDP.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu namietajúcim vykonávanie dokazovania krajský súd uviedol, že v daňovom konaní platí prejednávacia zásada a nie vyhľadávacia (vyšetrovacia). Povinnosťou správcu dane, pokiaľ ide o nároky uplatnené platiteľom, je tieto prerokovať, umožniť platiteľovi ich existenciu z právne významných hľadísk preukázať, pričom sám má zabezpečiť len tie dôkazy, ktoré podľa zákona

nemá povinnosť predložiť platiteľ. V okamihu, kedy správca dane spochybní dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že zdaniteľné obchody sa skutočne uskutočnili tak, ako ich deklaruje v podaných daňových priznaniach. K námietkam žalobcu, ktorými namietal, že nedošlo k prerokovaniu protokolu krajský súd uviedol, že zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 670/320/51933/2010/Va zo dňa 14.12.2010, ktorej predmetom bolo záverečné prerokovanie protokolu za účasti zamestnancov správcu dane, konateľa spoločnosti Ing. Jána Keresteša, Csc. a splnomocneného zástupcu JUDr. Bohumila Nováka vyplýva, že všetky osoby zúčastnené na ústnom pojednávaní boli v súlade s § 23 ods. 3 ZSDP poučené o povinnosti zachovávať daňové tajomstvo a o právnych dôsledkoch porušenia tejto povinnosti podľa § 264 TZ. K ďalším námietkam žalobcu krajský súd uviedol, že dodatok k protokolu je súčasťou protokolu, nenahrádza už doručený a prerokovaný protokol, a preto nemá ani evidenčné číslo, na dodatok k protokolu sa nevzťahujú procesné úkony, ktoré platia pre protokol z daňovej kontroly, poukazom na to, že skutočnosť, že k dodatku k protokolu sa nemôžu vzťahovať procesné úkony podľa § 15 ods. 10 prvej a druhej vety ZSDP, vyplýva aj z § 15 ods. 5 písm. c/ a ods. 6 písm. e/ ZSDP, nakoľko zmysle týchto ustanovení je zákonná lehota na predloženie vyjadrenia k protokolu z daňovej kontroly poslednou lehotou, kedy daňový subjekt má právo a súčasne i povinnosť predkladať správcovi dane dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia v rámci kontroly a túto lehotu nemožno ani predĺžiť a ani odpustiť jej zmeškanie.

Ďalej krajský súd konštatoval, že v rámci vykonávanej daňovej kontroly mal žalobca možnosť využiť celý rad zákonom zaručených práv, ktoré vyplývajú z jednotlivých ustanovení § 15 ZSDP a to právo predkladať dôkazy k svojim tvrdeniam, nahliadať do spisového materiálu v súvislosti s daňovou kontrolou, klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní, vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole. Protokol z daňovej kontroly je nielen výsledkom komplexného zisťovania skutkového stavu, ale aj s tým súvisiacej interpretácie daňových a iných právnych predpisov, tzn. že v prípade protokolu sa v plnom rozsahu uplatní zásada hodnotenia dôkazov správcou dane. Vo vyrubovacom konaní nie je dôvod opätovne vykonávať dokazovanie, ktoré už prebehlo v rámci daňovej kontroly za účasti platiteľa resp. jeho splnomocneného zástupcu. Výsledkom vyrubovacieho konania je úvaha správcu dane ako výsledok hodnotenia dôkazov, ktorú uvedie v rozhodnutí. Rozhodnutie správcu dane obsahuje hodnotenie skutkového stavu ako i právne predpisy a informácie, na základe akých dôkazov správca dane rozhodoval. Krajský súd mal za to, že žalobca v priebehu daňovej kontroly nebol ničím a nijako obmedzený vo svojom procesnom práve na postup zachovávajúci jeho právo a právom chránené záujmy podľa § 2 ods. 1 a v práve na úzku súčinnosť podľa § 2 ods. 2 a 8 ZSDP, nebol nikým a ničím obmedzený vo svojom práve preukázať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie a vyrubenie dane a predkladať všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa doručenia protokolu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie a taktiež mu nebolo upreté ani právo priznané v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré namietal žalobca v odvolacom konaní. Poukazom na právnu úpravu zákona č. 511/1992 Zb., ktorá v § 29 ods. 4 umožňuje použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, pričom správca dane pri svojom rozhodovaní prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti, ak tieto nie sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, krajský súd konštatoval, že správca dane vykonal dokazovanie v súlade so zákonom v súčinnosti so žalobcom, správne orgány vo svojich rozhodnutiach popísali pôvod jednotlivých dôkazov, čím je zrejmé, ktoré dôkazy boli vykonané v inom konaní, ktoré boli vykonané na základe dožiadania a ktoré vykonal správca dane. Aj podľa názoru krajského súdu zo skutočností, ktoré uviedol správca dane v protokole k daňovej kontrole je zrejmé, že žalobca dostatočne nepreukázal dodanie tovaru. Poukazom na to, že správca dane nemá povinnosť uviesť, aké dôkazy má daňový subjekt predložiť a taktiež nie je povinný zisťovať, či nejaké dôkazy existujú, krajský súd uviedol, že malo by byť v záujme daňového subjektu, aby si zaobstaral dostatok dôkazov, ktorými by bol schopný preukázať reálne uskutočnenie dodania tovaru a to z toho dôvodu, že je zaťažený dôkaznou povinnosťou, ktorú mu ukladá § 29 ods. 8 ZSDP. Ďalej uviedol, že v zmysle § 29 ods. 1 ZSDP dokazovanie vedie správca dane, ktorý v zmysle § 16 ods. 1 ZSDP môže požiadať o vykonanie jednotlivých úkonov, ako aj o poskytnutie informácií, iného

miestne príslušného správcu dane, považujúc za správny postup správcu dane, keď preveroval skutočnosti ohľadom dodávateľov BUNDÁŠ, s.r.o., FENIX BAU, s.r.o. a prepravcu ZEOTOP, s.r.o. prostredníctvom dožiadaní, pričom žalobca bol so všetkým zisteniami oboznámený a mal právo sa k nim vyjadriť.

Aj podľa názoru krajského súdu vypočutie svedka R. L. bolo dôležité, nakoľko práve on bol v čase tvrdeného uskutočnenia sporných obchodov, jediným konateľom spoločnosti FENIX BAU, s.r.o., a preto mal mať vedomosti o preverovaných obchodoch. Mal tiež za to, že z dokazovania vyplynulo, že Y. J. nebol oprávnený konať za spoločnosť, nakoľko nebol konateľom spoločnosti a ani nebol nikým splnomocnený a ani poverený na to, aby zastupoval túto spoločnosť, žalobca teda konal s osobou, ktorá nebola oprávnená konať za spoločnosť BUNDÁŠ, s.r.o.. Za dôležitú krajský súd považoval aj výpoveď R. F., ktorý spochybnil dôkazy predložené žalobcom o intrakomunitárnom dodaní tovaru do Českej republiky odberateľskými faktúrami vystavenými pre spoločnosť BEIMPEX s.r.o., ktorými fakturoval tovar s oslobodením od dane, dodacími listami a prehláseniami odberateľa o prepravení tovaru do iného členského štátu.

Záverom krajský súd konštatoval, že po preskúmaní veci nebolo zistené žiadne porušenie zásad daňového konania, pričom daňové orgány vykonali riadne dokazovanie, a prihliadli na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo, daňové orgány správne tiež poukázali na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v súlade s ktorou aj rozhodli.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal, rovnako ani žalovanému, ktorý podľa ustálenej judikatúry nemá v takomto prípade právo na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe vyhovel tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/6242-52886/2011/990600-r zo 6. mája 2011 a rozhodnutie Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/52424/10/Sek zo 16. decembra 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Daňovému úradu Trenčín na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za nesprávny a nezákonný v dôsledku nesprávneho posúdenia skutkového stavu a vyhodnotenia dôkazov, keď krajský súd, tak ako daňové orgány, vyhodnotil zákonnosť vykonania dôkazov v rozpore so skutkovým stavom, keďže veľká časť týchto dôkazov bola vykonaná nezákonne a nie je možné ich ako dôkaz použiť, jednotlivé dôkazy vyhodnotil v rozpore s ich skutočným obsahom, pričom tento obsah účelovo v jeho neprospech vytrhával z kontextu, nezohľadnil jednoznačné priame a nespochybniteľné dôkazy v jeho prospech, čím potom pri hodnotení týchto dôkazov vo vzájomnej súvislosti dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Vytýkal krajskému súdu, že v dôsledku nesprávnych skutkových záverov vec nesprávne právne posúdil.

Namietal, že jednotlivé námietky, uvedené v žalobe, sú buď všeobecne frázovito odôvodnené, s prevzatím účelových záverov daňových orgánov, alebo vôbec nie sú odôvodnené, čo spôsobuje zmätočnosť a nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím je rozhodnutie nepreskúmateľné.

Žalobca trval na všetkých námietkach, uvedených v žalobe z 15. júla 2011.

1/ Opätovne namietal, že nebola riadne ukončená daňová kontrola prerokovaním protokolu o daňovej kontrole v predmetnej veci, pretože poučeniu ktoré im dal správca dane neporozumeli. Dôvodil, že napriek ich vážnym dôvodom správcu dane im neposkytol žiadne vysvetlenie alebo poučenie, ale bez ďalšieho pokračoval v konaní, čím postupoval nezákonne v rozpore s ust. § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb.. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, ktorou sa vysporiadal s touto ich námietkou v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Poukazom na vykonávanie dôkazov vo vzťahu k spoločnosti ZEOTOP, s

ktorou nikdy nemal nič spoločné, potvrdzoval dôvodnosť neporozumenia poučeniu o mlčanlivosti. V danej časti považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, nedostatok a zmätočnosť dôvodov. Namietal tiež, že ani najvyšší súd ani krajský súd v tomto rozhodnutí sa nezaoberali dôvodmi pôvodného rozhodnutia krajského súdu a najvyšší súd neodôvodnil logickosť a správnosť dôvodov pôvodného rozhodnutia krajského súdu, najmä s prihliadnutím na základné ústavnoprávne princípy, na ktoré vo svojom rozhodnutí krajský súd poukázal.

2/ Trval na námietke, týkajúcej sa porušenia práv k protokolu. Tvrdil, že ak je dodatok k protokolu neoddeliteľnou súčasťou protokolu, vzťahujú sa na neho všetky právne úpravy týkajúce sa protokolu, keďže zákon v tomto smere výnimku neposkytuje.

3/ Taktiež trval na námietke, že vôbec neprebehlo prvostupňové konanie. Uviedol, že krajský súd, tak ako najvyšší, sa však nezaoberal podstatou námietky, že vôbec nebolo uskutočnené prvostupňové konanie, keďže daňová kontrola nie je daňovým konaním a ani daňové konanie nemôže nahrádzať. Ďalej uviedol, že najvyšší súd v zrušujúcom uznesení vyslovil názor, v ktorom nesúhlasí s názorom, že ukončením daňovej kontroly sa začalo prvostupňové konanie, pretože daňová kontrola je neoddeliteľnou súčasťou daňového konania, považujúc takýto záver najvyššieho súdu v rozpore s platnou právnou úpravou, poukazom na ust. § 15 ods. 13 a ust. § 44 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. a na odbornú literatúru - učebnica daňového práva Slovenskej republiky, autor Vladimír Babčák, (strana 420).

4/ Namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou v bode 4 žaloby, ktorou namietal nezákonnosť vykonaného dôkazu, keď nedáva žiadnu odpoveď na podstatu tejto námietky, a tou je skutočnosť, že bol použitý dôkaz - výsluch svedka R., získaný v inom konaní, v ktorom nebol účastníkom, nemohol sa zúčastniť tohto úkonu, čím mu bolo odňaté základné právo účastníka konania.

5/ Tiež namietal nezákonnosť postupu správcu dane pri vykonaní dôkazu výsluchu svedka T. R.. Poukazom na skutkové zistenia žalobca uviedol, že výpoveď svedka R. i z obsahového a výpovedného hľadiska je irelevantná, pretože svedok vôbec nevedel, čo je predmetom výsluchu, (správca dane mu to neoznámil), navyše jeho výpoveď je zmätočná, obsahujúca vzájomne si odporujúce tvrdenia a v konečnom dôsledku preukazujúca len jeho dohady a nie konkrétne skutočnosti. Zdôraznil, že výpoveď svedka R. je teda ako dôkaz nuliný, pretože tento svedok nič nepotvrdil a ani nič nevyvrátil, keďže bol vypočúvaný na skutočnosti, ktoré žalobca vôbec netvrdil a o veci nič nevedel.

6/ Výtýkal žalovanému, ako aj správcovi dane, že účelovo manipulujú s dôkazmi a tým i so skutkovým stavom v neprospech žalobcu, keď vôbec nespomínajú dôkazy preukazujúce správnosť a pravdivosť jeho tvrdení. Tvrdil, že s odberateľom spoločnosťou BEIMPEX, s.r.o., Zlín, ČR mal dohodnuté dodatkom ku kúpnej zmluve, že prepravu si zabezpečí kupujúci, t.j. spoločnosť BEIMPEX a v súlade s touto zmluvou boli všetky obchody i realizované. Dôvodil, že žalobca si splnil svoj záväzok a obchod teda reálne uskutočnil tým, že odovzdal tovar prepravcovi, ktorého zabezpečil kupujúci. Namietal, že žalovaný v rozpore s týmto skutkovým stavom vôbec neuvádza obsah dodacích listov o odovzdaní a prevzatí tovaru, na ktorých vždy holografne a vlastným podpisom prepravca - vodič p. F. písomne potvrdil prevzatie tovaru a prevzatie dokladov k tomuto tovaru. Tvrdil, že ďalej predložil písomné prehlásenie o prepravení tovaru odberateľom do iného členského štátu EÚ podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH, ktorým dokladom odberateľ potvrdil prepravu i prevzatie tovaru. Zdôraznil, že ide o priamy dôkaz preukazujúci odovzdanie tovaru kupujúcemu prostredníctvom jeho prepravcu a tým i priamy dôkaz jednoznačne preukazujúci dodanie tovaru jeho kupujúcemu - odberateľovi a tým i o dôkaz jednoznačne preukazujúci dodanie tovaru žalobcovi od jeho dodávateľa. Ďalej žalobca uviedol, že o účelovej manipulácii s dôkazmi žalovaného svedčí i postup a hodnotenie svedeckých výpovedí jeho zamestnankýň p. H. a p. Y., ktoré boli vypočuté až v odvolacom konaní, poukazom na to, že napriek tomu obidve svedkyne jednoznačne a spontánne potvrdili fyzické dodanie tovaru a jeho kontrolu a zaplatenie v priestoroch spoločnosti žalobcu. Výtýkal žalovanému ako aj správcovi dane, že v súvislosti s výpoveďou svedkyne p. H. zamlčal takisto priamy písomný dôkaz a to protokoly senzorických skúšok, ktoré vykonala pracovníčka laboratória p. A. zo vzoriek, ktoré jej odovzdala p. H., poukazom na to, že tieto dôkazy žalobca správcovi dane predložil a mal ich k dispozícii, majú za to, že tieto dôkazy

sú priamymi dôkazmi toho, že tovar prevzali. Tvrdil, že je v rozpore s princípmi základov logiky, aby platil za niečo, čo mu dodané nebolo, naviac, pán J. dodávku tovaru v plnom rozsahu potvrdil.

7/ Výtýkal žalovanému, že v rozhodnutí vôbec nereaguje na jeho námietku, týkajúcu sa svedeckej výpovede svedka Y. J.. Výslovil názor, že táto výpoveď potvrdila uzavretie dodatku k obchodnej zmluve zo dňa 16.5.2008. Namietal, že správca dane sa neoprávnené zaoberal platnosťou či neplatnosťou tohto dodatku, keďže na takéto hodnotenie nemal kompetenciu. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že svedok J. nebol oprávnený konať v mene spoločnosti BUNDAŠ, s.r.o. bez toho, aby zisťoval skutočnosť, či na takýto úkon nebol svedok J. poverený štatutárnym zástupcom spoločnosti, pričom takéto poverenie nebolo potrebné v písomnej forme vzhľadom na to, že v spoločnosti bol spoločníkom, a preto ako spoločník mal právo prikázať konateľovi, aby splnomocnil konať kohokoľvek v mene spoločnosti, teda aj seba, poukazom na to, že naviac sa vôbec neprihliadlo na dobromyseľnosť žalobcu, keďže uvedeného svedka považoval za splnomocneného zástupcu spoločnosti. Tvrdil, že svedok J. bol oprávnený konať v mene spoločnosti v týchto obchodoch a všetky úkony sú riadne platné, poukazom na § 33 Občiansky zákonník a súčasne poukazom na to, že tento svedok jednoznačne potvrdil, že vtedajším konateľom spoločnosti T. F. bol splnomocnený.

8/ Žalobca súčasne uviedol, že na námietke uvedenej v bode 8 žaloby v celom rozsahu trvá a považuje ju za súčasť tohto odvolania, namietajúc, že krajský súd sa touto námietkou vôbec nezaoberal, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne.

9/ Žalobca ďalej uviedol, že rozhodnutie poukazuje na výpoveď svedka Y. F., ktorý svedok jednoznačne potvrdil prepravu tovaru a predložil aj CMR a tvrdil, že potvrdenia prevzatia tovaru boli zaznamenané na origináloch, ktoré sa nachádzajú v spoločnosti ZEOTOP s.r.o. Trenčín. Ďalej tvrdil, že taktiež svedkyňa C.T. potvrdila realizáciu obchodov so spoločnosťou F., s.r.o.. V súvislosti s výpoveďou svedka M. F. žalobca namietal hodnotenie dôkazov, tvrdiac, že i skutkový záver žalovaného je v úplnom rozpore s princípmi základov logiky a zásadou daňového konania o voľnom hodnotení dôkazov. Uviedol, že skutočnosť, že správca dane nemohol preveriť jeho tvrdenie so spoločnosťou ZEOTOP nie je žiadnym dôkazom, pretože správca dane nič nezistil a naviac táto skutočnosť nesmie byť vyhodnotená ako dôkaz v jeho neprospech.

10/ Žalobca tiež uviedol, že trvá na svojej námietke uvedenej pod bodom 10 žaloby, s ktorou sa krajský súd nijak nevyporiadol, čím je rozhodnutie nepreskúmateľné. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu uviedol, že nie je pravda, že by nepredložil okrem jeho účtovných dokladov i iné dôkazy preukazujúce uskutočnenie dodávky tovaru spoločnosťou BUNDAŠ, s.r.o., keď dodávky tovaru boli preukázané, nielen jeho výpoveďami, ale i výpoveďami svedkov F., J. a U., listinnými dôkazmi a to predloženými pánom F., ako aj dokladmi o zaplatení tovaru v hotovosti alebo bezhotovostným prevodom, v odvolacom konaní potvrdili uskutočnenie dodania tovaru svedkyne H. a Y., taktiež nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že v odvolacom konaní nepredložil žiaden dôkaz, pretože svedecké výpovede p. H. a p. Y. jednoznačne preukázali fyzické dodanie tovaru spoločnosti žalobcu. Trval na tom, že žalobca riadne dodanie tovaru preukázal, dôkazom čoho je i tá skutočnosť, že ten následne i predal a za tento tovar získal príjmy. Dôvodil, že daňové orgány nepredložili žiaden dôkaz opaku, ktorý by vyvrátil správnosť, úplnosť a pravdivosť jeho tvrdení a dôkazov, ale len bez akejkoľvek logiky účelovo spochybňujú skutkový stav. Uviedol, že na splnenie svojho dôkazného bremena používa daňový subjekt svoje účtovníctvo a ďalšie povinné evidencie a záznamy, prípadne ďalšie dôkazy, ktoré sú označované ako dôkazné prostriedky a ak má správca dane pochybnosti o ich dôkaznej hodnote, prenáša sa dôkazné bremeno z daňového subjektu na správcu dane, jeho povinnosťou je potom preukázať existenciu takých skutočností, ktorých vierohodnosť, preukaznosť, správnosť, úplnosť účtovníctva, evidencie alebo záznamov celkom vyvracajú, poukazom na ust. § 29 ods. 8 zákona. Žalobca tiež namietal správnosť argumentácie žalovaného uvedenej v dôvodoch rozhodnutia na str. 12, že nemá povinnosť oznamovať, že si chce preverovať niektoré skutočnosti, považujúc takéto tvrdenie žalovaného v rozpore so základnými princípmi a zásadami zákona. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie nedáva dostatočnú odpoveď na jeho konkrétne námietky, a preto rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok, nezrozumiteľnosť a zmätočnosť dôvodov a je v rozpore s ust. § 30 ods. 3 zákona.

11/ Žalobca tiež uviedol, že trvá na svojej námietke uvedenej pod bodom 11 žaloby, s ktorou sa krajský súd vôbec nevyporiadol, keď uvádza len všeobecné frázy, ale nie konkrétne odpovede na konkrétne námietky. Tvrdil, že celý priebeh tohto konania jednoznačne preukazuje účelový zámer daňových orgánov preukázať, že mu tovar nebol dodaný, čo sa mu však nepodarilo preukázaním dôkazu opaku. Uviedol, že žaloba predložil všetky dôkazy, ktorými objektívne disponoval, a ak mal správca dane pochybnosti o jeho tvrdeniach, mal žalobcu vyzvať, čo konkrétne má preukázať s prihliadnutím, či takýmito dôkazmi objektívne môžeme disponovať. Namietal, že správca dane sa však uchýlil k svojvoľnému vykonávaniu dôkazov, bez akejkoľvek vedomosti žalobcu, čím boli porušené základné zásady daňového konania uvedené v § 2 ods. 1 a 3 zák. č. 511/1992 Zb. a boli ignorované jeho základné procesné práva na úzku spoluprácu a súčinnosť podľa § 2 ods. 8 cit. zák., keď správca dane vykonával dôkazy v rámci daňovej kontroly a nie v konaní, najmä dožiadaniami, bez akejkoľvek jeho vedomosti, čím jednoznačne porušil ust. § 2 ods. 1 a 8 zák. č. 511/1992 Zb. a porušil jeho právo na úzku súčinnosť v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR., podľa ktorého sa máme vyjadriť ku všetkým „vykonávaným“, a nie už vykonaným dôkazom. Mal za to, že všetky dožiadania vykonané správcou dane sú vykonané nezákonné a ako dôkazy ich nemožno použiť, pretože o ich vykonávaní vôbec nevedel a nemohol sa vyjadriť, či takýto dôkaz je potrebné vôbec vykonať, k spôsobu vykonania dôkazu a k obsahu zisťovaných skutočností a o týchto dôkazoch bol informovaný až po ich uskutočnení a namietaní ich zákonnosti. V danej súvislosti poukázal na záväzný rozsudok ESD z 21. júna 2012 v spojených veciach č. C-80/11 a C-142/11.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu v plnom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

V dôvodoch písomného vyjadrenia žalovaný uviedol, že žalobca v odvolaní v podstate vzniesol námietky, ktoré sú totožné s námietkami, ktoré vzniesol v žalobe a ku ktorým sa vyjadril v písomnom vyjadrení k žalobe, na ktorom trvá v celom rozsahu. Trval na tom, že rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobou ako aj rozhodnutie správcu dane boli vydané v súlade s právnymi predpismi.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správcu dane, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd v medziach odvolania žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2008.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Povinnosťou správneho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej je v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. dať odpoveď na zásadné otázky týkajúce sa predmetu súdneho prieskumu nastolené žalobcom v žalobe.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu dospel k záveru, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane náležite postupoval v zmysle zákonných procesných pravidiel nastolených zákonodarcom v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku uvedených vyššie.

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k zhodnému záveru, ako súd prvého stupňa, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách právnych noriem zákonodarcom ustanovených v zákone o správe daní, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutie správcu dane potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Cieľom daňovej kontroly je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci rozsiahle dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že vo veci daňové orgány oboch stupňov zamerali dokazovanie jednostranne v jeho neprospech.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nezákonnosť postupu správcu dane pri výkone daňovej kontroly a daňového konania, (námietka 1/, 2/, 3/), čo má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane, odvolací súd sa nestotožnil s jeho odvolacími námietkami.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tak ako žalovaný tak aj krajský súd venovali vzneseným námietkam žalobcu náležitú pozornosť a v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedli svoje skutkové zistenia a právne závery, s ktorými odvolací súd súhlasí a súčasne na ne poukazuje. Na zdôraznenie uvádza:

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správca dane pokračoval v ústnom pojednávaní napriek tomu, že jeho zástupca vzniesol námietku voči poučeniu, skutkové zistenia preukazujú, že správca dane spísal zápisnicu o ústnom pojednávaní zo dňa 14.12.2010, ktorého predmetom bolo záverečné prerokovanie protokolu a jeho dodatku za účasti zamestnancov správcu dane, konateľa spoločnosti a jeho splnomocneného zástupcu, zo zápisnice tiež vyplýva, že všetky osoby zúčastnené na ústnom pojednávaní boli v zmysle § 23 ods. 3 zákona o správe daní poučené o povinnosti zachovávať daňové tajomstvo a o právach a o právnych dôsledkoch porušenia tejto povinnosti podľa § 264 Trestného zákona, z jej obsahu v časti poučenia je tiež zrejmé, čo bolo obsahom tohto poučenia, a preto pokiaľ správca dane poučil zúčastnené osoby na ústnom pojednávaní a v súlade so zákonnou úpravou zaznamenal i ich vyjadrenie do zápisnice, postupoval v súlade so zákonom. Vychádzajúc z prednesu právneho zástupcu žalobcu a žalobcu, k poučeniu: „poučeniu ja som vôbec neporozumel, pretože žiadne cudzie daňové tajomstvo na povinnosť mlčanlivosti zamestnancov správcu dane sa dozvedieť nesmiem a daňové tajomstvo môjho klienta daňovým tajomstvom nie je, keďže ním môžem disponovať podľa vlastných úvah“ a „štatutárny zástupca sa pripája k vyjadreniu splnomocneného zástupcu“, a posudzujúc ho podľa jeho obsahu, odvolací súd zastáva názor, že splnomocnený zástupca žalobcu, ako aj samotný žalobca svojím prednesom podali k poučeniu vyjadrenie, že v danom prípade považujú poučenie len za nadbytočné, keďže predmetom prerokovania protokolu a jeho dodatku boli skutočnosti týkajúce sa žalobcu ako daňového subjektu, s ktorým oboznámením sa nespájajú následky spojené s daňovým tajomstvom. Správca dane aj vzhľadom k uvedenému, nemal zákonný dôvod poskytovať zúčastneným žiadne vysvetlenie, a preto skutočnosť, že pokračoval v prerokovávaní protokolu a jeho dodatku, nemá žiaden vplyv na to, že protokol o daňovej kontroly a jeho dodatok bol s konateľom daňového subjektu a jeho splnomocneným zástupcom riadne prerokovaný a doručený, a tým daňová kontrola bola ukončená v súlade s § 15 ods. 10, 11, 12 a 13 zákona o správe daní.

Odvolačí súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k protokolu a jeho dodatku. Zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. stanoví, že daňový subjekt je oprávnený sa vyjadrovať len k protokolu a nie k jeho dodatku, čo potvrdzuje aj právna úprava ustanovená v § 15 ods. 5 písm. c/ a ods. 6 písm. e/ tohto zákona. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je nesporné, že správca dane doručil žalobcovi ako daňovému

subjektu, resp. jeho splnomocnenému zástupcovi po ukončení daňovej kontroly protokol o daňovej kontrole a daňový subjekt - žalobca, v zákonnej lehote správcovi dane predložil vyjadrenie k protokolu. Vychádzajúc z obsahu a účelu právnej úpravy zákona o správe daní vzťahujúcej sa k protokolu, nemožno považovať dodatok k protokolu za dôkaz, keďže z jeho obsahu jednoznačne vyplýva, že správca dane v dodatku k protokolu vyhodnocuje len skutočnosti tvrdené žalobcom v jeho vyjadrení k protokolu a uvádza svoju úvahu, ktorou tieto skutočnosti žalobcom tvrdené v jeho vyjadrení k protokolu vyhodnotil, dodatok k protokolu je súčasťou protokolu, pričom protokol v skutkových zisteniach a v ich hodnotení nenahrádza ani nedopĺňa.

Odvolací súd taktiež nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že vôbec neprebehlo prvostupňové konanie, považujúc ju za účelovú a zavádzajúcu. Zákonodarca v zákone o správe daní výslovne neustanovuje „prvostupňové konanie“, avšak v právnej norme § 1a písm. d/ zákona o správe daní stanoví, že na účely tohto zákona sa rozumie daňovým konaním konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov, a v nasledujúcej právnej úprave stanoví podmienky pre správne určenie daňovej povinnosti daňového subjektu. V právnej norme ustanovenej v § 15 zákona o správe daní upravuje podmienky daňovej kontroly, ktorou správca dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. V zmysle § 15 ods. 3 veta prvá a štvrtá zákona o správe daní daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom; dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie (§ 44). Z administratívneho spisu je nesporné, že správca dane výsledky komplexného zisťovania skutkového stavu danej veci zhrnul v protokole o daňovej kontrole a jeho prerokovaním s daňovým subjektom daňová kontrola bola ukončená a začalo sa vyrubovacie konanie. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že ukončením daňovej kontroly sa začalo prvostupňové konanie, pretože daňová kontrola je neoddeliteľnou súčasťou daňového konania, účelom ktorej je zistenie všetkých skutočností relevantných pre správne určenie a vyrubenie dane. Vo vyrubovacom konaní nie je dôvod opätovne vykonávať dokazovanie, ktoré už prebehlo v rámci daňovej kontroly za súčinnosti daňového subjektu, resp. jeho splnomocneného zástupcu, ako to aj v danom prípade vyplýva z administratívneho spisu. Výsledkom vyrubovacieho konania je vydanie rozhodnutia správcovi dane, v ktorom správca dane je povinný uviesť skutkové zistenia zadovážené daňovou kontrolou a svoju úvahu ako výsledok hodnotenia dôkazov zadovážených počas daňovej kontroly.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacími námietkami žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť vykonaného dôkazu výsluchom svedka T. R., postup správcu dane pri vykonávaní dokazovania, že daňové orgány manipulovali s dôkazmi v neprospech žalobcu, že neprihliadali na dôkazy v jeho prospech - dôkaz výsluchom svedka F., svedkýň H., Y. - námietky č. 4/, 5/, 6/, 9/.

Cieľom daňovej kontroly je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu.

Podľa § 29 ods. 1 až 4 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Zákonodarca zveril do pôsobnosti správcu dane, ktorý vedie daňové konanie, vykonávanie dokazovania, uložiť mu povinnosť, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov a súčasne ustanovil v právnej norme, že ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Zákonodarca v právnej úprave uvádza, že najmä ide o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že je na správcovi dane, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, za účelom čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu pre správne určenie daňovej povinnosti daňového subjektu, pritom nie je viazaný návrhmi daňového subjektu na dokazovanie, ani ním predkladanými dôkazmi. Správca dane pri zisťovaní skutkového stavu a pri svojom rozhodovaní prihliada na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, pričom ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti daňového subjektu. Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že správca dane nekonal v súčinnosti s daňovým subjektom, pokiaľ vykonal dôkazy (dožiadania), ktoré daňový subjekt nenavrhol a o nich nevedel. Taktiež nie je možné považovať za dôvodné tvrdenie žalobcu, že pokiaľ ho aj správca dane vyzýval na odstránenie pochybností, postupoval nezákonne, keď neuviedol, akým spôsobom má pochybnosti odstrániť, keďže nie je povinnosťou správcu dane oznámiť daňovému subjektu, aké dôkazy má predložiť na preukázanie jeho daňovej povinnosti.

V preskúmvacom konaní mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa preukázané, že žalovaný i správca dane pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné obchody sa reálne aj uskutočnili. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania v danom prípade vypláva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchody, ktoré deklaroval v daňovom priznaní na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, sa v skutočnosti aj uskutočnili, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., keď jedinými dôkazmi, ktoré svedčili o jeho dodávateľsko odberateľských vzťahoch boli listinné doklady daňovníka. Vo vzťahu k žalobcovej námietke k výsluchu T. R. odvolací súd mal preukázané, že menovaný bol vypočutý ako konateľ spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o. pri dožiadaní č. 670/320/40030/2009/Šut za účelom preverovania deklarovaných obchodov žalobcu v rámci iného daňového konania. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že T. R. bol konateľom spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o., od 15.4.2008 a tvrdil, že nemá žiadnu vedomosť o dodaní tovaru spoločnosťou BUNDÁŠ, s.r.o. pre spoločnosť žalobcu, poprel, že podpisoval preverované faktúry, nemal žiadnu vedomosť o obchodnej spolupráci medzi uvedenými obchodnými spoločnosťami a neuzatváral žiadne zmluvy, ako aj, že nikoho nespĺnomocnil ani nepoveril, aby konal v mene tejto spoločnosti. Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že svedkyne p. H. a Y. - zamestnankyne žalobcu, potvrdili uskutočnenie preverovaných obchodov, keďže vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu tieto svedkyne nemali vedomosť o uskutočnení obchodov a pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že boli ním predložené protokoly o skúškach tovaru, pravdivosť jeho tvrdenia zo spisu žalovaného tiež nevyplýva. Za dôkaz o uskutočnení dodania tovaru nie je možné považovať ani doklady o preprave tovaru predložené svedkom vodičom F. - medzinárodné nákladné listy, pretože tieto doklady boli potvrdené len spoločnosťou ZEOTOP, s.r.o., pre ktorú vodič pracoval, neobsahovali predpísané náležitosti (údaj o evidenčnom čísle vozidla vykonávajúceho prepravu) a ani potvrdenie o prevzatí a odovzdaní tovaru.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu vo vzťahu k vykonanému dôkazu svedkom J. a jeho vyhodnoteniu (námietka č. 7). Pokiaľ žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že svedok J. nebol oprávnený konať v mene spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o. bez toho, aby zisťoval skutočnosti, či na takýto úkon nebol svedok J. poverený štatutárnym zástupcom spoločnosti, pričom takéto poverenie nebolo potrebné v písomnej forme vzhľadom na to, že v spoločnosti bol

spoločníkom, a preto ako spoločník mal právo prikázať konateľovi, aby splnomocnil konať kohokoľvek v mene spoločnosti, teda aj seba, poukazom na to, že navyš sa vôbec neprihliadlo na dobromyseľnosť žalobcu, keďže uvedeného svedka považoval za splnomocneného zástupcu spoločnosti, bolo jeho povinnosťou pravdivosť a správnosť svojho tvrdenia, že svedok J. bol oprávnený konať v mene spoločnosti v sporných obchodoch, všetky úkony sú riadne platné, a súčasne poukazom na to, že tento svedok jednoznačne potvrdil, že vtedajším konateľom spoločnosti T. F. bol splnomocnený, preukázať. Zo skutkových zistení však vyplýva, že konateľom spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o., od 15.4.2008 bol T. R. a do 15.4.2008 konateľom uvedenej spoločnosti bol Y. T. F., ktorý zápisnične ako svedok uviedol, že hlavným predmetom činnosti spoločnosti bol predaj mrazeného potravinového tovaru, v čase keď bol konateľom spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o. táto spoločnosť neobchodovala so spoločnosťou žalobcu ani na to nesplnomocnil žiadnu osobu. Pokiaľ teda v mene uvedenej spoločnosti v kontrolovanom období konal a obchodoval so žalobcom Y. J., ktorý bol konateľom spoločnosti BUNDÁŠ, s.r.o. do 30.10.2006 a spoločníkom 9.7.2008, nebol oprávnený konať za spoločnosť, nakoľko nebol jej konateľom a ani nebol štatutárnym zástupcom spoločnosti poverený na to, aby spoločnosť zastupoval a konal v jej mene.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú argumentáciu žalobcu, že voči správci dane si splnil svoju dôkaznú povinnosť a ak mal správca dane pochybnosti o dôkaznej hodnote ním predložených dôkazných prostriedkov, prenáša sa dôkazné bremeno z daňového subjektu na správcu dane. V zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. V tomto kontexte odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Na podporu uvedeného najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.6.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.2.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.“

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcu, že súd prvého stupňa sa s jeho námietkami uplatnenými v žalobe vysporiadal nedostatočne, pričom s námietkami č. 8/, 10/, 11/ sa nijak nevysporiadal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že krajský súd venoval náležitú pozornosť jednotlivým námietkam žalobcu uvedených v jeho žalobe. Súd prvého stupňa dal jasnú a dostatočnú odpoveď k zásadným otázkam žalobcu týkajúcich sa zákonnosti postupu správcu dane pri vykonávaní dokazovania a súčinnosti správcu dane so žalobcom, resp. s jeho právnym zástupcom pri vykonávaní a oboznamovaní dôkazov, ako aj týkajúcich sa hodnovernosti vykonaných dôkazov, zistenia a posúdenia skutkového stavu veci a v neposlednom rade zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov (str. 8 a nasl. rozsudku). V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej súdy ako aj orgány verejnej správy sú povinné dať jasnú, zrozumiteľnú a dostatočnú odpoveď na zásadné otázky odvolateľom nastolené. Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ aj súd prvého stupňa nezodpovedal na všetky otázky žalobcom nastolené v žalobe, nepovažujúc ich za zásadné, nepochybil, pretože z odôvodnenia rozsudku je úsudok súdu prvého stupňa, ako aj jeho dôvody poukazom na relevantnú právnu úpravu, zjavný.

Z uvedených dôvodov vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy a zo skutkových zistení vyplývajúcich z

administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že správca dane ako aj žalovaný vo veci postupovali dôsledne v súlade so zákonom. Aj podľa názoru najvyššieho súdu v daňovom konaní vo vzťahu k faktúram vystavených spoločnosťou BUNDÁŠ, s.r.o., Trenčín nebolo preukázané, že by spoločnosť, ktorá tovar fakturovala a je uvedená ako dodávateľ na faktúrach aj tento tovar odberateľovi - spoločnosti žalobcu, dodala, z ktorých dôvodov správca dane postupoval zákonne, keď žalobcovi nepriznal uplatnený nárok na odpočítanie dane z ním predložených dokladov, nakoľko neboli preukázané zákonné podmienky v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, podľa ktorého si platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, čo v danom prípade nebolo splnené.

Vo vzťahu k dodaniu tovaru spoločnosťou žalobcu českej spoločnosti BEINPEX, s.r.o. odvolací súd tiež zastáva názor, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre priznanie oslobodenia v zmysle § 43 zákona o DPH, keďže bolo zistené, že spoločnosť BEINPEX, s.r.o. nepriznala nadobudnutie tovaru od spoločnosti žalobcu, konateľ českej spoločnosti R. F. vo svojich výpovediach poprel nadobudnutie tovaru od žalobcu v takom rozsahu ako to deklaroval žalobca predloženými faktúrami ku kontrole, ako aj potvrdil, že, pokladničné doklady o úhrade faktúr za spoločnosť BEINPEX, s.r.o., nevystavil, nepodpísal a neuhradil. Zo skutkových zistení je teda zrejmé, že kontrolou predložených daňových dokladov za uskutočnené zdaniteľné obchody a v ich nadväznosti na podané daňové priznanie a záznamy DPH bolo preukázané porušenie § 43 v spojení s § 19 ods. 1 zákona o DPH, pretože žalobca ako daňový subjekt hodnoverne nepreukázal že, tovar bol skutočne dodaný na územie iného členského štátu EU, keďže oslobodenie intrakomunitárneho dodania tovaru od DPH možno uplatniť len v prípade, ak dodávateľ preukáže, že tovar opustil členský štát EÚ, v ktorom je registrovaný pre účely DPH.

V danom prípade vo vzťahu k žalobcovi bolo spochybnené dodanie a nadobudnutie ako aj preprava tovaru českému odberateľovi, čím sa nastoľuje otázka, s akou odbornou starostlivosťou žalobca pristupoval k realizácii zdaniteľného obchodu, keďže doklady ním predložené k daňovej kontrole neboli spôsobilé preukázať reálnosť uskutočneného obchodu, pretože len existencia formálnych dokladov, nevystihuje reálnu podstatu a ekonomický účel podnikania. V takom prípade by sa dalo hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality dane z pridanej hodnoty.

Vo svetle výsledkov vykonaného dokazovania, kedy správca dane aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty. Vzhľadom na skutočnosť spochybnenia prepravy, dodania a nadobudnutia prevádzaného tovaru do Česka, a reálnosti na všetkých stupňoch obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení, sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu, spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených daňových dokladov, ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúca z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v reťazci fiktívnych zdaniteľných plnení zneužívajúcim právo poskytované zásadou neutrality DPH.

Vzhľadom na dôvody vyššie uvedené odvolací nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia vyhodnotili správne a v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia

žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.